

har Bladet fundet Anledning til at indstærpe. Jeg maa tilstaa, at jeg synes, Enhver maa være Bladet taknemmelig for, at det har indstærpet noget saa Selvfølgelig, Noget, som i høi Grad maa bidrage til at skaffe forøget Tillid mellem den militære og civile Befolkning; thi jo mere den civile Befolkning tror paa, at Militæret er Rættens og ikke Urettens veed, at det kontrolleres og dømmes efter almindelige moralske Love, desto bedre bliver Forholdet. Altsaa, man maatte antage, at vedkommende Artikel kun kunde være Militæretaten behagelig, navnlig efter den Anledning, der i den senere Tid har været for Autoriteterne til at ønske sig fritagne for alt statskupagtigt Paahæng. Det var imidlertid en Misforstaaelse; thi nogen Tid efter blev der udstedt en Skrivelse fra første Generalkommando til Souskommandanten i Kjøbenhavn, hvor han udtrykkelig beordredes til at anvende meget strenge Foranstaltninger for at forhindre, at saadanne Artikler — og det er bleven paastaet og ikke modsagt, at der særlig sigtes til denne Artikel — bleve bragte omkring i Kaserne og kom til Mandskabets og Befalingsmændenes Kundskab. Denne Skrivelse, som jeg med den ærede Formands Tillæbelse skal oplæse, lyder saaledes: „Da det er kommet til Generalkommandos Kundskab, at der i Sølvgaards Kaserne er bleven omdelt Aviser, hvori der findes Artikler, der aabenbart ere skrevne i den Hensigt at forvirre Begreberne om Lydighedspligten hos Befalingsmænd og Mandstab, anmodes Souskommandanten om at beordre Kasernekommandantskaberne til at træffe Foranstaltninger til saavidt muligt at forebygge Gjentagelser af lignende Tilfælde, at anholde og aflevere til Politiet Personer, der maatte gøre Forsøg paa i Kaserne at udbrede Skrifter, Aviser eller andre trykte Sager, samt til at opfordre de i Kaserne indvartede Befalingsmænd til at være Kasernekommandantskabet behjælpelige i saa Henseende.“ Det er altsaa et almindeligt Dyræb til Befalingsmændene i Kaserne til at fjerne Tryksager; men hvorledes denne Proklamation nogeninde kommer ind i Kaserne, det begriber jeg ikke. Thi kommer Noget med denne Skrivelse fra første Generalkommando paa Tryk, bliver han af Kasernekommandantskabet opfanget og afleveret til Politiet. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Generalkommandoen har Lov til at gøre ved Kaserne, hvad den vil. Vil den forbyde Tryksager i Kaserne og føre den tilbage til en Tilstand før Guttensbergs Tid, saa gjør det ikke Noget, Tiden før Guttensberg var slet ikke saa gal. Det har som

sagt ikke stor Betydning, jeg er overbevist om, at Tryksagerne ville komme ind alligevel; om det sker paa den ene eller paa den anden Maade, er ganske ligegyldigt. — Der er en mærkelig Ting ved denne Befaling, og det er, at en saadan Artikel betragtes som skrevet i den aabenbare Hensigt at forvirre Begreberne om Lydighedspligten. Det ses altsaa, at Krigsministeriet — thi jeg antager, Ansvarer for denne Handling paahviler Krigsministeriet — maa have andre Begreber om Lydighedspligten end dem, der findes i denne Artikel eller i den militære Straffelov. Det ser ud, som om Krigsministeriet mente, at en Militær var forpligtet til ubetinget Lydighed, altsaa til, naar han beordres til under Tjenesten at angribe for at forsvare Statskup eller andre forbyrderste Handlinger mod Forfatningen, at han da skulde være forpligtet til at gøre det. Det ser ud til, at Krigsministeriet mener, at det skulde være en Forbrydelse, naar en Soldat skjød en saadan Foresat ned, som vilde tvinge ham til at gøre, hvad der var imod Lov, Ære og Samvittighed. Jeg antager, at det maa være den høitærede Minister meget om at gøre at frigjøre sig for den Mistanke, der ligger deri; thi det vilde jo være aldeles behynderligt, om den høie Regjering skulde allerede være saa forderbet af sine egne Avisers Tale om Statskup eller skulde have gjort sig saa fortrolig dermed, at den endog skulde mene, at det skulde være en Forbrydelse at modsætte sig Statskup. Jeg har fremdraget dette ganske kort for at høre den høitærede Ministers Mening derom; thi jeg antager, at den meget ærede Minister har en Mening derom; jeg antager ikke, at noget Saadant kan ske, at en saadan officiel Dagsbefaling til en Kasernekommandant eller en Skrivelse fra Generalkommandoen overhovedet kan udgaa uden Ministeriets Billigelse, og at Ministeriet altsaa maa have en bestemt Tanke med det, der er udtalt deri, særlig med det fremdragne Indhold. Jeg skal indskrænke mig hertil, indtil jeg hører, hvad den høitærede Minister maatte have at sige.

Scharling: Jeg skal ikke gaa væsentlig ind paa Realiteten af hele den Række Værdigragsforslag, der forelægges til § 22, men kun bemærke i al Almindelighed, at Mindretallet har fundet de fleste af de begjærede Bevillinger hensigtsmæssige og de Foranstaltninger, hvortil de sigte, forstandige. Jeg antager, at den høitærede Minister, som jo er bedre kjendt med disse Spørgsmaal end jeg, vil udtale sig nærmere om Enkelthederne, og jeg skal derfor for mit Vedkommende kun nærmere berøre det finantsfelle